

Sygn. akt III AUa 253/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Czaja
Sędziowie:	SA Krzysztof Szewczak (spr.) SA Teresa Czekaj
Protokolant: sekr. sądowy Maciej Mazuryk	

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2013 r. w Lublinie

sprawy I. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty socjalnej

na skutek apelacji wnioskodawczynie I. J.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 4 lutego 2013 r. sygn. akt VII U 437/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 253/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 kwietnia 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił I. J. przyznania prawa do renty socjalnej na podstawie ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz.U. z 2003 r., Nr 135, poz. 1268 ze zm.), ponieważ Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 11 kwietnia 2011 r. nie stwierdziła u niej całkowitej niezdolności do pracy.

Odwołanie od przedmiotowej decyzji złożyła ubezpieczona domagając się przyznania jej prawa do renty socjalnej.

Organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 4 lutego 2013 r. Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie I. J. od wymienionej powyżej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L..

Swoje rozstrzygnięcie Sąd pierwszej instancji oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

Wnioskodawczyni urodziła się w dniu (...) Obecnie jest uczennicą IV klasy Technikum (...) w Zespole Szkół (...) w N..

W dniu 23 lutego 2011 r. skarżąca złożyła przedmiotowy wniosek o rentę socjalną. Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 15 marca 2011 r. nie uznał ubezpieczonej za całkowicie niezdolną do pracy. W wyniku złożonego przez wnioskodawczynię sprzeciwu od w/w orzeczenia Komisja Lekarska w dniu 11 kwietnia 2011 r. także nie uznała I. J. za całkowicie niezdolną do pracy. W oparciu o ostatnio wskazane orzeczenie organ rentowy wydał w dniu 14 kwietnia 2011 r. decyzję odmowną.

Celem zbadania zasadności odwołania i prawidłowości wydanej decyzji Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych o specjalnościach: neurolog, psychiatra i psycholog, którym zlecił zapoznanie się z aktami sprawy wraz ze złożoną dokumentacją medyczną, przebadanie skarżącej i wydanie opinii, w której wypowiedzieć się mieli co do stopnia niezdolności do pracy, a w szczególności, czy wnioskodawczyni jest całkowicie niezdolna do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, kiedy ta niezdolność powstała oraz jaki będzie przewidywany okres jej trwania, nadto czy orzeczenie o stopniu niepełnosprawności ma wpływ na stan chorobowy wnioskodawczyni. Biegli z zakresu neurologii i psychiatrii w opinii z dnia 30 sierpnia 2011 r. rozpoznali u wnioskodawczyni okołoporodowe uszkodzenie prawego splotu barkowego z następstwem niedowładu wiotkiego prawej kończyny górnej i jej niedorozwojem, upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim z dobrym przystosowaniem społecznym. Po przeprowadzeniu badania lekarskiego i zapoznaniu się z dokumentacją medyczną zawartą w aktach biegli stwierdzili brak całkowitej niezdolności do pracy, zarówno obecnie, jak i w przeszłości. Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że biegła neurolog podała, iż wnioskodawczyni mimo istotnego ograniczenia sprawności i funkcji prawej ręki jest dobrze przystosowana do codziennego funkcjonowania. Sprawnie wykonuje podstawowe funkcje życiowe, we wszystkich czynnościach posługuje się kończyną lewą, pisze, korzysta z komputera, uczy się w Technikum (...). Biegły psychiatra wskazał natomiast, że I. J. nie była dotychczas leczona psychiatrycznie - ambulatoryjnie i szpitalnie. W przeprowadzonym obecnie badaniu zdiagnozowano cechy upośledzenia w stopniu lekkim z dobrym przystosowaniem społecznym. Ukończyła bez powtarzania klas szkołę podstawową i gimnazjum. Obecnie uczy się w Technikum (...) w N., funkcjonuje samodzielnie w warunkach domowych i relacjach z innymi.

Sąd Okręgowy podkreślił, że przesłuchana w charakterze świadka matka wnioskodawczyni M. J. zeznała, że ubezpieczona, mimo iż uczy się w III klasie Technikum (...) ma kłopoty w nauce, trudności z przyswajaniem materiału, wolne tempo w pisaniu, jest słabo komunikatywna, w szkole jest traktowana bardziej ulgowo. Ma problemy z ubieraniem się, potrzebuje pomocy. Robi lekkie zakupy – takie, które może przynieść w jednej ręce. Ma trudności w nawiązywaniu kontaktów.

Na wniosek powódki Sąd pierwszej instancji dopuścił dowód z opinii biegłego psychologa, który stwierdził upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim, brak dysfunkcji w obszarze (...). Nie stwierdził istotnych nieprawidłowości w zakresie adaptacji społecznej. Biegła wskazała przy tym, że mimo rozpoznanego upośledzenia umysłowego, zarówno w szkole podstawowej, jak i gimnazjum I. J. realizowała program szkoły masowej. Miała obniżone wymagania szkolne. Obecnie otrzymała promocję do IV klasy Technikum (...). Z podstawowych przedmiotów uzyskała oceny pozytywne, korzystała z zajęć reedukacyjnych. Dużo czasu spędza przy komputerze, lubi muzykę disco polo, towarzystwo rówieśników. W czasie aktualnego badania psychologicznego nawiązywała prawidłowy kontakt werbalny, wypowiedzi były logiczne, zachowanie adekwatne do sytuacji, zdolność wypowiedzania się właściwa do wieku. W konsekwencji biegła stwierdziła, że w niej nie ma podstaw do uznania wnioskodawczyni za całkowicie niezdolną do pracy i samodzielnej egzystencji ze względu na stan psychiczny. Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o przytoczone w uzasadnieniu wyroku dowody z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach organu rentowego, które obdarzono wiarą w całości. Sąd podnosił, że zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne, przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień.

Rozstrzygając sprawę Sąd pierwszej instancji oparł się na wnioskach opinii biegłych sądowych z zakresu: neurologii, psychiatrii i psychologii, którzy przebadali wnioskodawczynię, wnikliwie przeanalizowali jej dokumentację medyczną i szczegółowo omówili wpływ zdiagnozowanych u niej schorzeń na zdolność do pracy. Wzięli pod uwagę fakt, że skarżąca od urodzenia leczona jest z powodu okołoporodowego uszkodzenia prawego spłotu barkowego, niedowładu kończyny górnej prawej, krótszej kończyny dolnej prawej, ma upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim z dobrym przystosowaniem społecznym. Stanowczo wykluczyli jednak, aby okoliczności te dawały podstawę do ustalenia u ubezpieczonej całkowitej niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji. Sąd Okręgowy argumentował, że biegli odnieśli się do wszystkich zagadnień wymagających wiedzy specjalistycznej. Wnioski zawarte w treści opinii zostały wystarczająco i w sposób przekonujący uzasadnione. Z tych względów Sąd uznał, że opinie przedstawiają wystarczające wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów zawartych w odwołaniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99). Wnioskodawczyni zakwestionowała wprawdzie ustalenia opinii, ale nie postawiła pod ich adresem żadnych zarzutów merytorycznych i nie złożyła nowych wniosków dowodowych.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie I. J. nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie. Powołując się na treść art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2003 r., Nr 135, poz. 1268 ze zm.), Sąd podnosił, iż renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej, całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18 roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25 roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Rentę przyznaje się na stałe – jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała, bądź na wskazany okres – jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa. Całkowita niezdolność do pracy może powstać po upływie okresów wskazanych w powyższym przepisie (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2006 r., II UZP 4/06, OSNP 2006, nr 21-22, poz. 334, czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2009 r., I UK 346/08, LEX nr 515411) ale dla nabycia prawa do renty socjalnej istotne jest, by przyczyna naruszenia sprawności organizmu osoby ubezpieczonej (powodująca całkowitą niezdolność do pracy) powstała nie później niż w okresach wymienionych w art. 4 ust. 1 pkt 1-3 ustawy. Skoro zatem z opinii biegłych lekarzy wynika, że u I. J. brak jest całkowitej niezdolności do pracy, zarówno obecnie, jak i w przeszłości, a zatem brak jest podstaw do ustalenia jej prawa do renty socjalnej. Zdaniem Sądu pierwszej instancji stan zdrowia ubezpieczonej został oceniony zarówno pod kątem zdiagnozowanych u niej schorzeń rozpatrywanych odrębnie, jak i całościowo. Biegli stwierdzili u wnioskodawczyni od urodzenia okołoporodowe uszkodzenie prawego spłotu barkowego, niedowład prawej kończyny górnej oraz zdiagnozowane w 2009 r. upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim. Całość obrazu klinicznego nie sprowadza jednak u I. J. całkowitej niezdolności do pracy. Wnioskodawczyni, mimo ograniczenia sprawności i funkcji prawej ręki z powodu niedowładu, wykonuje podstawowe funkcje życiowe. We wszystkich czynnościach posługuje się lewą ręką, korzysta z komputera, kontynuuje naukę, ma zainteresowania. Wypowiada się logicznie, nawiguje prawidłowy kontakt werbalny. Nie można oczywiście pominąć występujących naruszeń sprawności organizmu, które niewątpliwie utrudniają wykonywanie wszystkich czynności życia, ale jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 stycznia 2011r. (I UK 240/10, M.P.Pr. 2011/6/321-322) pojęcia "całkowita niezdolność do pracy" i "naruszenie sprawności organizmu" nie są tożsame. Istniejące naruszenia sprawności organizmu nie zawsze powodują całkowitą niezdolność do pracy.

W tym stanie rzeczy decyzję organu rentowego odmawiającą ubezpieczonej przyznania prawa do dochodzonego świadczenia Sąd Okręgowy uznał za prawidłową i dlatego oddalił odwołanie wnioskodawczyni od tej decyzji na podstawie przepisów powołanych w uzasadnieniu wyroku oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego orzeczenia złożyła I. J. zaskarżając przedmiotowe rozstrzygnięcie w całości i zarzucając:

- naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niezasadne uznanie, że opinie biegłych z zakresu neurologii, psychiatrii i psychologii są rzetelne i wyczerpujące, pozwalają na właściwe rozstrzygnięcie w sprawie, podczas gdy opinie te zawierają wewnętrzne sprzeczności, są stronnicze, a w konsekwencji prowadzą do nietrafnych wniosków natury faktycznej i prawnej, a właściwa analiza całokształtu materiału dowodowego winna prowadzić do uznania, że wnioskodawczyni jest całkowicie niezdolna do pracy,

- zaniechanie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego ortopedy w sytuacji, gdy uraz ubezpieczonej jest ewidentnie związany z koniecznością wypowiedzenia się przez biegłego tej specjalności w zakresie niezdolności do pracy I. J..

W uzasadnieniu złożonego środka odwoławczego skarżąca podkreśliła, że wywołane w sprawie opinie biegłych nie zawierają kategoriycznych ustaleń, są niepełne i zawierają wewnętrzne sprzeczności. Schorzenia zdiagnozowane u ubezpieczonej powodują, że ma ona trudności w życiu codziennym, w każdej dziedzinie - wbrew temu, co wynika z opinii psychologa. Ma problemy z przyswajaniem wiedzy. W związku z niewydolnością ręki nie może podejmować żadnych prac fizycznych, a z powodu ograniczenia sprawności intelektualnej nie jest w stanie pracować umysłowo. Wnioskodawczyni jest zatem całkowicie niezdolna do pracy. I. J. zaznaczyła również, że konieczne jest przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego ortopedy, gdyż wnioskodawczyni od początku wymagała konsultacji ortopedycznych i leczyła się u lekarzy tej specjalności. Jest to więc dowód, który ma najistotniejsze znaczenie dla oceny stopnia naruszenia sprawności organizmu ubezpieczonej oraz jej niezdolności do pracy.

Podnosząc powyższe I. J. domagała się uchylecia zaskarżonego wyroku celem ponownego rozpoznania sprawy wobec konieczności przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Wnosiła także o dopuszczenie dowodów:

- a) z opinii biegłego lekarza ortopedy na okoliczność stanu zdrowia ubezpieczonej, stopnia naruszenia sprawności ruchowej prawej ręki, niezdolności do pracy z tego powodu,
- b) z opinii uzupełniającej biegłych z zakresu neurologii i psychologii na okoliczność stanu zdrowia wnioskodawczyni - zwłaszcza w zakresie sprawności fizycznej i psychicznej oraz jej niezdolności do pracy,
- c) z dokumentu w postaci orzeczenia o stopniu niepełnosprawności z dnia 4 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest niezasadna i dlatego nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie podkreślić należy, iż Sąd drugiej instancji uznał za zasadny zgłoszony w złożonym środku odwoławczym wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego lekarza ortopedy na okoliczność niezdolności do pracy wnioskodawczyni, stopnia tej niezdolności i czasu jej trwania. Dowód z opinii biegłego wymienionej specjalności nie został przeprowadzony w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, zaś z okoliczności sprawy, a w szczególności zebranej w sprawie dokumentacji medycznej wynika, że ubezpieczona od urodzenia cierpi na dolegliwości narządu ruchu i stan jej zdrowia winien być przeanalizowany przez biegłego z zakresu ortopedii.

W związku z powyższym, a także pozostałymi zawartymi w złożonym środku odwoławczym twierdzeniami apelanta odnośnie schorzeń wnioskodawczyni oraz dołączeniem do apelacji aktualnego orzeczenia (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności w L., Sąd Apelacyjny uznał, iż zachodzi konieczność uzupełnienia postępowania dowodowego i dlatego dopuścił dowód z opinii biegłego ortopedy M. G., któremu zlecił, żeby po zapoznaniu się z opiniami biegłych wydanymi przed Sądem Okręgowym, dokumentacją medyczną I. J., a także po przeprowadzeniu badania bezpośredniego wnioskodawczyni, wydał opinię, w której wypowie się, czy ubezpieczona jest niezdolna do pracy, w jakim stopniu i od kiedy. Biegłego zobowiązano przy tym do uwzględnienia orzeczenia o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności z dnia 4 lutego 2013 r. dotyczącego wnioskodawczyni oraz ustosunkowania się do wywołanych w sprawie opinii biegłych, a także podnoszonych przez I. J. zarzutów do tychże opinii.

Ze złożonej opinii wynika, że biegły ortopeda-traumatolog rozpoznał u badanej niewydolność funkcjonalną prawej kończyny górnej na tle okołoporodowego uszkodzenia splotu ramiennego oraz lewostronne skrzywienie kręgosłupa piersiowo-lędźwiowego. Jednocześnie biegły nie stwierdził, aby u ubezpieczonej istniała całkowita niezdolność do pracy obecnie, jak i w przeszłości. Nie uznał też wnioskodawczyni za osobę niezdolną do samodzielnej egzystencji. W uzasadnieniu opinii biegły podkreślił, że uszkodzenie prawego splotu ramiennego spowoduje ograniczenie sprawności wnioskodawczyni, jednakże przy pełnej wydolności lewej kończyny górnej, kręgosłupa i kończyn dolnych brak jest podstaw do uznania badanej za całkowicie niezdolną do pracy. Biegły zaznaczył, że w ocenie ortopedycznej I. J. może być aktywna zawodowo. Może bowiem wykonywać prace umysłowe czy lekkie prace fizyczne niewymagające sprawności obu rąk. Biegły M. G. zgodził się z wywołanymi dotychczas w sprawie opiniami biegłych co do ich wniosków końcowych. Uznał natomiast za wadliwe orzeczenia (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności w L. z dnia 6 lutego 2009 r. i z dnia 4 lutego 2013 r. uznające umiarkowany stopień niepełnosprawności ubezpieczonej do dnia 5 lutego 2015 r. w związku ze schorzeniami narządów ruchu i układu nerwowego.

Wnioskodawczyni kwestionowała opinię biegłego. Nie sformułowała jednak żadnych konkretnych zastrzeżeń do tejże opinii.

W ocenie Sądu Apelacyjnego opinia biegłego ortopedy M. G. może być podstawą ustaleń dokonanych przez Sąd. Opinia ta została bowiem sporządzona przez specjalistę w swojej dziedzinie, jest rzeczowa, rzetelna i należycie umotywowana. Odpowiada na wszystkie pytania postawione przez Sąd oraz odnosi się do dotychczas wywołanych w sprawie opinii. Opinia ta uwzględnia również nowy dokument dołączony przez stronę do apelacji tj. orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z dnia 4 lutego 2013 r. Nie została ona również skutecznie podważona przez wnioskodawczynię, która zakwestionowała przedmiotową opinię jedynie w ogólny sposób. Z powyższych względów Sąd drugiej instancji podzielił opinię biegłego ortopedy wywołaną w niniejszej sprawie. Sąd Apelacyjny nie miał również zastrzeżeń do pozostałych opinii biegłych (psychologa, psychiatry i neurologa) wywołanych w toku postępowania pierwszoinstancyjnego oraz ich oceny dokonanej przez Sąd Okręgowy. Za niezasadny musi być zatem uznany zarzut apelacji dotyczący naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

W tym miejscu należy podkreślić, iż dowód z opinii biegłych podlega ocenie przy zastosowaniu kryteriów określonych w art. 233 § 1 k.p.c. Dokonując tej oceny sąd w każdym wypadku powinien kontrolować wypowiedzi biegłych pod kątem ich zgodności z zasadami logiki, poziomu wiedzy biegłych, sposobu motywowania ich stanowiska, podstaw teoretycznych opinii, a także stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98 – OSNC 2001, z. 4, poz. 64 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1383/00 – LEX nr 52 544). W ocenie Sądu drugiej instancji opisane kryteria zostały uwzględnione przez Sąd Okręgowy i dlatego brak jest podstaw do kwestionowania przeprowadzonej przez Sąd pierwszej instancji oceny dowodów, w szczególności zaś dowodów z opinii biegłych. Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie zachodziła więc potrzeba dopuszczenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłych psychologa i lekarza neurologa, czego domagała się skarżąca w apelacji. Dotychczas wywołane w sprawie opinie, wraz opinią biegłego ortopedy, odnosiły się bowiem kompletnie i rzetelnie do stanu zdrowia ubezpieczonej i były zgodne w swych wnioskach w zakresie braku całkowitej niezdolności do pracy I. J.. Twierdzenia apelującej o braku kategorię ustaleń biegłych czy wewnętrznych sprzecznościach opinii były gołosłowne. Ich uzasadnienia nie może bowiem stanowić opis znanych Sądowi schorzeń ubezpieczonej uzupełnionych o subiektywną ocenę strony dotyczącą jej stanu zdrowia. Z powyższych względów Sąd Apelacyjny na rozprawie w dniu 4 września 2013 r. oddalił wniosek dowodowy I. J. o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii lekarza neurologa i psychologa.

Względem złożonego przez ubezpieczoną dowodu w postaci orzeczenia o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności wydanego przez (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności w L. należy wskazać, że umiarkowany stopień niepełnosprawności nie jest równoznaczny nie tylko z całkowitą niezdolnością do pracy, ale nawet z częściową. Orzekanie o niezdolności do pracy i niepełnosprawności należy do różnych organów, dokonywane jest na podstawie odmiennych przepisów i stanowi niezbędną przesłankę do ustalenia prawa do innych świadczeń lub uprawnień. Sytuacja taka oznacza, że nie każda osoba niepełnosprawna w rozumieniu art. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997

r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2011 r., Nr 127, poz. 721 ze zm.) będzie jednocześnie osobą niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 cyt. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Ustalenie niezdolności do pracy jest natomiast równoznaczne z niepełnosprawnością (wyroki Sądu Najwyższego z 28 stycznia 2004 r. II UK 222/03 OSNAP i US Nr 19 z 2004 r. poz. 340 i z 11 lutego 2005 r. I UK 177/04, OSNAP i US Nr 18 z 2005 r. poz. 290).

Z przeprowadzonego postępowania dowodowego przed sądami obu instancji oraz dokonanej oceny dowodów wynika zatem, iż I. J. nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy. Wnioskodawczyni nie spełniła więc wszystkich warunków, od istnienia których uzależnione jest prawo do renty socjalnej. Zgodnie bowiem z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 982) renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia (pkt 1), w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia (pkt 2), bądź w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej (pkt 3).

Z uwagi na powyższe Sąd Apelacyjny w oparciu o dyspozycję art. 385 k.p.c. orzekł jak w wyroku